

[Lenger]

at disse andre henvendelser måtte være kommet fra samme person, og han beklagede, at man ikke kunne få fat på denne person, som altså tilsyneladende vidste noget om tingene. Det er det, som jeg synes er kritisabelt at hr. Bjørn Elmquist gør. Jeg synes i hvert fald, det er at skamride et anonymt brev, som man oven i købet selv har været med til at beslutte i et udvalg formelt ikke eksisterer.

Kofod-Svendsen (KrF):

Jeg vil gerne begynde med at henvise til min tale her i tinget den 8. november 1984, hvor jeg påpegede tre problemer, for det første den manglende lovhjemmel for forskudsvis udbetaling til A-kasserne, for det andet statens store rentetab og for det tredje de mangelfulde svar til folketingets medlemmer.

Under arbejdet i udvalget for forretningsordenen blev det hurtigt klart, at der var enighed om at kritisere den manglende lovhjemmel, og arbejdsminister Grethe Fenger Møller har også allerede løst det spørgsmål.

I udvalget for forretningsordenen kunne vi også enes om, at det alene er folketinget, der kan afgøre, om en ministers svar til et folketingsmedlem er tilfredsstillende eller ej, og her vil jeg gerne citere, hvad der står i betænkningen, side 38, jeg citerer fra andet afsnit med formandens tilladelse:

»I afsnit III, punkt 4, er anført, at udvalget finder det utilfredsstillende, at folketinget ikke ved alle besvarelser har fået fyldestgørende oplysninger til brug for folketingets vurdering af sagen, hvilket udvalget beklager.«

Jeg tror, at det arbejde, der er gjort i udvalget, og denne konklusion vil betyde, at svarene vil blive mere præcise i fremtiden.

Derimod stod det ret hurtigt klart for mig, at landsdommer Niels Larsen i sin omfattende redegørelse havde fokuseret så meget på de retlige aspekter i spørgsmålet om hjemmelen, at han ikke havde gennemført en tilsvarende undersøgelse af de økonomiske aspekter i sagen. Som undersøgelsen er gennemført, er man ikke i stand til at vurdere, hvor mange penge staten egentlig uretmæssigt er gået glip af i form af renteindtægter. Man får heller ikke mulighed for at tage stilling til, hvem der i givet fald uretmæssigt har fået renteindtægter ved at disponere over statens midler. Man får i det hele taget ikke mulig-

hed for at vurdere, hvad myndighederne kunne have gjort på et tidligere tidspunkt for at disponere mest hensigtsmæssigt over statens midler.

Vi manglede altså information for at kunne vurdere og indstille, hvordan ansvarsplacering vil kunne gennemføres, sådan som opgaven lød i folketingets dagsorden af 8. november 1984. Derfor argumenterede jeg i udvalget for forretningsordenen for en yderligere undersøgelse af det, som ikke var undersøgt helt til bunds, og her var der to muligheder, en kommissionsdomstol eller en parlamentarisk kommission.

En parlamentarisk kommission er bedst egnet til det, skal vi kalde det fremadrettede politiske undersøgelsesarbejde, spørgsmålet om, hvordan man undgår lignende problemer fremover. En kommissionsdomstol derimod er bedst egnet til at afdække en sag, hvis målet er at få fuldstændig rede på det tekniske, juridiske og økonomiske hændelsesforløb. Dertil kommer, at i en parlamentarisk kommission er det politikere, der undersøger politikere. I en kommissionsdomstol er det derimod en ekspert med juridisk, økonomisk og forvaltningsmæssig viden, der skal foretage de videre undersøgelser.

I denne situation stod det klart for mig, at en kommissionsdomstol var den rigtige løsning. Den skal have et præcist kommissorium og en stram tidsplan, og det er en selvfølge, at alle, hvad enten de er ministre eller embedsmænd, skal have deres forhold bedømt på lige fod. Under arbejdet i udvalget for forretningsordenen er der tillige kommet oplysninger frem om forhold i andre ministerier, der bør undersøges nøjere. Derfor er det rigtigt at lade foretage en uvildig undersøgelse af lovhjemmel og administrationspraksis i andre ministerier. En kommissionsdomstol til at afdække fortiden og et uvildigt udvalg til det fremadrettede arbejde mener jeg derfor er den rigtige afslutning på denne sag i denne omgang.

Når kommissionsdomstolen og det uvildige udvalg har afsluttet deres respektive opgaver, skal folketing og regering afgøre, hvad der videre skal ske, men ingen er i dag dømt på forhånd, og ingen kan risikere at få om dømmet belastet, hvis kommissionsdomstolens fastslår, at den pågældende er uden skyld. Nu kan alle uskyldige blive rensset helt og fuldt. I denne forbindelse vil jeg gerne un-